

lingsregering har sat ambitiøse mål op for, hvor hurtigt irakerne selv kan overtage ansvaret for sikkerheden i Irak, og det må vi selvfølgelig studere nøje og også lade det indgå i vores overvejelser.

Det er sådan nogle ting, der er tale om, og det er der i og for sig ikke noget opsigtsvækkende i; det er meget naturligt. Alt andet ville være mærkeligt, kan man sige.

Frank Aaen (EL):

Jeg kan godt forstå, at man har vedtaget, at man er nødt til at lave en ny strategi, fordi det er gået katastrofalt galt i Irak. Det kan enhver, der læser avis og hører program 1, overbevise sig om, og det er jo også derfor, vi hører den britiske hærchef sige, at så længe der er udenlandske soldater i Irak, forværres sikkerhedssituationen i Irak, men i virkeligheden også internationalt, fordi det øger risikoen for terrorangreb andre steder i verden. Det er jo derfor, man er nået frem til, at det er slået fejl med strategien, og at man, som Bush også siger, er nødt til at ændre strategi.

Kl. 14.20

Jeg kan bare ikke forstå, at statsministeren ikke vil forklare, hvad det er, der har været baggrunden for, at statsministeren er nået frem til den samme konklusion. Er det, at det faktisk går godt, og at der bare skal nogle småjusteringer til? Eller vil statsministeren erkende, at den hidtidige strategi har slået fuldstændig fejl?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg er ikke enig i, at den hidtidige strategi er slået fuldstændig fejl. Det er bestemt ikke nogen tilfredsstillende situation, og det er heller ikke alt, der er opnået. Men man må ikke glemme, at der faktisk også er sket fremskridt på betydelige områder.

I den nordlige del af Irak, hvor kurderne bor, er der faktisk fred, ro og stabilitet, og økonomien blomstrer. I den sydlige del af Irak er der roligt i store områder, og irakerne har overtaget ansvaret for sikkerheden i to ud af fire provinser i den sydlige del af Irak. I det danske ansvarsområde sker der faktisk hele tiden gode ting. De danske soldater hjælper med genopbygningen, og hovedparten af de midler, vi fra dansk side har sat af, er bevilget til genopbygning, så der er absolut positive ting at pege på.

Men som jeg sagde før: Når vi ser overordnet på f.eks. den nye samlingsregerings fremskridt med hensyn til at gennemføre sin freds- og forsoningsplan, er vi ikke tilfredse med den hastig-

hed, hvormed det er sket. Men omvendt er vi glade for, at der er en samlingsregering, der er ambitiøs med hensyn til, hvornår den kan overtage ansvaret for sikkerheden, og det skal vi selvfølgelig lade indgå i vores overvejelser.

Frank Aaen (EL):

Det er komplet uforståeligt, hvad det er, statsministeren prøver at forklare Folketinget og den danske befolkning. Hvis det går godt på en lang række områder, og vi bare ønsker, at det skal gå lidt hurtigere, hvorfor skal der så ændres strategi? Det er jo helt uforståeligt, hvorfor der skal ændres strategi, når det går så positivt, som statsministeren lige har fortalt os – det passer jo ikke, men det er åbenbart alligevel statsministerens opfattelse.

Når nu andre lande siger, at det er nødvendigt at ændre strategi og endda ændre den dramatisk, og at der skal nedsættes arbejdsgrupper for at vurdere en ny strategi, herunder en strategi for at trække styrkerne tilbage, hvordan kan statsministeren så stå her og sige, at man i virkeligheden ikke er klar over, hvad der er galt i den gamle strategi? Det er lidt uklart, om der overhovedet er en ny strategi på vej i statsministerens regi. Er der en ny strategi på vej? Og hvis der er en ny strategi, hvad er så baggrunden for det? Hvad er slået fejl i den gamle strategi?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er selvfølgelig meget gennemskueligt, hvad der er hr. Frank Aaens ærinde med disse spørgsmål, men det bringer os jo ikke meget videre.

Jeg tror ikke, jeg kan føje meget mere til, hvad jeg allerede har sagt. Men jeg kan henvise til, at allerede i det beslutningsforslag, som regeringen i sin tid fremsatte, og som blev vedtaget her i Folketinget som grundlag for vores tilstedeværelse i Irak, gjorde vi det jo klart, at vi hele tiden vurderer karakteren af vores engagement, og jeg vil da sige, at det også ville være mærkeligt andet. Forhåbentlig sker der jo hele tiden noget, som gør, at man kan ændre sit engagement, og når jeg siger det på den måde, mener jeg: Forhåbentlig sker der hele tiden nogle fremskridt. Og det sker der faktisk også.

Men jeg har også gjort det klart, at det ikke er på alle punkter, situationen er tilfredsstillende, og de steder, hvor den ikke er tilfredsstillende, må man overveje, hvordan vi kan sikre tilstrækkelige og tilstrækkelig hurtige fremskridt. Vi var opmuntret af, at den nye samlingsregering fremlagde sin freds- og forsoningsplan. Vi havde